

ДО 60-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ
ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІНА ПОВІРКУ
З ПІДНЕБЕССЯ...

Іван Личик у колі родини...

У день 60-ої річниці Великої Перемоги над фашистською Німеччиною на урочисту перекличку не з'явилися не тільки мільйони воїнів, котрі склали голови на фронтах війни, а й мільйони героїв, котрі тужливими журавлиними ключами відлетіли у позаземний вирій упродовж отих шести десятиків післявоєнних літ. Їхній подвиг навечно закарбований у літописі буремного лихоліття. А ще діти, онуки, родини кризь пелену літ і зим зберігають у своїх духовних обітницях пам'ять про рідних і близьких, котрі повернулися з війни героями-переможцями. Музика війни в болотах, окопах, боях, медсанбатах обмежила їх життєву мелодію...

Про Івана Максимовича Личика із Добрятина, свічка життя котрого згасла у враженому чорнобильським спрутом 1986 року, і з болем у серці згадує дружина Любов Василівна.

- Призвали Івана 4 квітня 1941 року начебто на перепідготовку. У селі Четвертня поблизу Маневич разом з побратимами рив окопи, а коли вікомного 22 червня розпочалася війна, то ніхто не поспішав оприлюднювати цю трагічну новину...

У вересні 1944 року рядовий Іван Личик одержав важке поранення у ліву руку і ногу. Заліковувати рани воїна відправили на Урал. Одужавши, працював конюхом. Невдовзі туди привезли татар, депортованих з рідних місць. 25-річному добрятинському ґазді довірили очолювати бригаду. У цій мирній передишці довелося йому працювати і на військово-му заводі, де просто неба у Новосибірську виготовляли техніку для фронту. Ще один епізод воєнних літ

— робота на збиранні врожаю зернових в алтайському краї. А звіди добрятинця відправили у діючу армію на Білоруський фронт.

Людов Василівна пригадує, як одержала листа від чоловіка, де він повідомляє, що «ідем на Польшу». А незабаром на чорних крилах смутку Любові Василівні надійшло повідомлення, що «Ваш муж пропал безвести в боях...»

На щастя, хоча у фронтовій круговерті батальйонний писар поспішив з повідомленням, але Іван Личик нікуди не зник. Пораненого і знесиленого його підібрали воїни другої військової частини. Про це згодом Іван Максимович написав родині. Лиха доля завдала підступного осколочного поранення у ту ж ліву руку, що і раніше. А на завершення додав: якщо рани заживуть, то, може, відпустять його додому.

Не хотів у листі чоловік засмучувати дружину, батьків і маленьку донечку, що військові хірурги «вкоротили» йому руку і він став інвалідом.

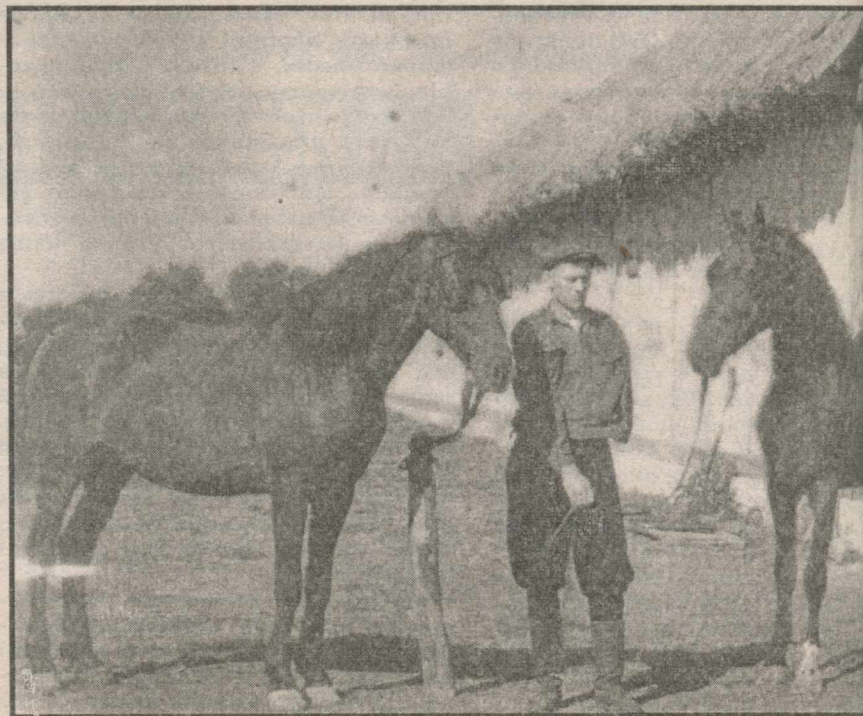
22 січня 1945 року Іван Личик уже був у дома. Радість рідних вихлюпувалася із душевних закапелків, а на поранення ніхто й уваги не звертав. А коли у селі створили колгосп, то

став першим фірманом, возив дою голів правління Лазаря Яна Михайла Блінова, Павла Дорохова того ж фронтовик не цурався якої роботи у домашньому господарстві. Незважаючи на інвалідність, орав, копав, рубав. А ще і із дружиною виховував двох чок...

Біда підкралася зненацька. Раза захворів і сили почали залишатися фронтовика. Не секрет, що підтримав здоров'я болячки, набуті в окоболотах, осколки у тілі. Розумом ко збагнути, які муки довелося піти Івану Максимовичу, коли незбиткувалася над його тілом. До того, що дружина-пенсіонерка неогатирської тілобудови на переносила колись високого, дорі і атлетично чоловіка...

9 травня 2005 року ні у параді, ні в інших святкових маніфестаціях не було Івана Личика та його побратимів, котрі відійшли у вічність у післявоєнний час. Помисли тих, кому судилося зустріти цю ювілей, вони неодмінно випливають із небесних просторів, нагадати живим Фучікове: "і ми житимемо у частці вашого щодення, адже ми вклали у нього наше життя".

Віталій ТАРПАН

Іван Личик: як запряжеш, так і поїдеш.